

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. április 20.
(húsvétvasárnap)

Horváth Géza

KIT? MIT? – KIKNEK?

Lekció: Máté 28,1-10

Alapige: Máté 28,5-8

Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttetek megy Galileába: ott meglátjátok Őt. Íme, megmondtam nektek!”

Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálatelt szívvel köszönjük, hogy kihoztad a halálból a juhok nagy pásztorát, a mi Urunkat, Jézust.

Köszönjük, hogy zsengeje lett mindazoknak, akik hitben haltak meg, és feltámadnak majd az életre. Köszönjük, hogy Jézus meghalt a mi bűneinkért és feltámadt a mi megigazulásunkért.

Áldunk, hogy feltámadása erejével a bűnnek hatalmából való feltámadás és az új életben való járás lehetőségét is adtad nekünk. Ezáltal lehetünk a te néped, Jézus Krisztus gyülekezete és egymásnak testvérei.

Köszönjük, hogy hívtál az ünnepi istentiszteletre, hogy együtt borulhatunk le előtted, és hozhatjuk kegyelemre, irgalomra, békességre, szeretetre szoruló életünket. Köszönjük, hogy miután megaláztatott a mi Megváltónk, te felmagasztaltad Őt, és adtál neki oly nevet, mely minden név felett való.

Áldunk, hogy élő Urunk vagy. Engedd, hogy a te életed látszódjon meg a mi halandó életünkben. Add, hogy neked adjuk a dicsőséget, téged lássuk most is, és a veled való találkozásban örvendező hálás életünk legyen.

Hallgass meg, kérünk, kegyelmedből.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm húsvét ünnepén, istentiszteletünkön a gyülekezetet, a köztünk lévő vendégeinket, akikkel együtt szentelhetjük ezt az ünnepet, és mindazokat, akikkel együtt dicsőíthetjük feltámadott Urunkat, és akikkel együtt figyelhetünk Isten örök ígéjére.

Az egyik, most általunk nem énekelt húsvéti énekünk versszaka jutott eszembe: „elmúlt a gyász, megszűnt a jajszó, az öröm visszaadatott, hogy hallott ez isteni szó: nincs itt az Úr, feltámadott.” — az első húsvét angyali üzenete ez volt: nincs itt az Úr, feltámadott, mi pedig azóta, 2000 éve azt hirdethetjük: itt van az Úr, mert feltámadott.

Így köszöntelek benneteket, és kérem az Urat, együtt tudjunk erre az ígé-
re figyelni, a húsvéti történetre, amikor az asszonyok kis csapata húsvét hajna-
lán megy a sírhoz, hogy Jézus Krisztust még jobban eltemessék, az akkori kor
szokása szerint testét különböző illatos szerekkel és balzsamokkal megkenjék.
Amíg odaérnek a sírhoz, sok gondolat van elméjükben, szívükben. Legfőképpen
az, hogyan fogják a köve elhengeríteni. Gondolom, megtudták, hogy katonák
őrzik a sír, hogy fognak ők beszélni ezekkel az emberekkel, de nem ez volt a leg-
nagyobb gondjuk. Lehet, arra gondoltak, hogy a római katonákkal elbírnak ma-
guk is, de szívükben nagy félelem van, csüggedés, letargia és legfőképpen a
nagypéntek gyásza.

Három szakaszra osztható történetük. Egyik mi történt addig, amíg a sírig
érték. A második nagy egység: mi történt a sírnál? A harmadik pedig az: mi tör-
tént azután, miután elmennek a sírtól.

Tulajdonképpen három kérdésre keressük a választ ezen a délelőttön. Elő-
ször is arra keressük a választ: kik vitték az örömhírt, másodsor: milyen öröm-
hírt vittek, mi volt ennek a tartalma, harmadszor pedig: arról szól az ígénk, hogy
kiknek vitték a húsvéti örömhírt.

Azt lehet mondani, hogy azok vitték az örömhírt, akik maguk is kapták. Úgy
van Isten ígéjében is, hogy csak azt tudjuk vinni, amink van. Ha valamink nincs,
azt nem tudjuk vinni, továbbadni, elmondani. De az asszonyok azért vihettek
jó hírt, örömhírt, húsvéti evangéliumot, mert ők maguk is kapták azt. Hiszen ez
a történetünk nem is ott kezdődik, hogy az asszonyok, amikor még sötétes volt,
mentek Jézushoz. Ez az ige ott kezdődik, amit felolvastam, az 5. versnél, ami-
kor azt olvassuk: az angyal pedig megszólalt.

Nekem annyira felragyogott ez az egy mondat. Nem ott kezdődik a húsvé-
ti történet, hogy az asszonyok hajnalban felkeltek, és mikor még sötétes volt,
akkor mennek a sírhoz, veszik a drága olajokat, kenőcsöket és viszik, hogy Jé-
zust megkenjék, közben gondolataik, érzéseik vannak. Ez a történet ott kezdő-
dik, hogy az angyal pedig megszólalt. Az Isten követe, küldöttje megszólal. Hús-
vét annak az ünnepe, hogy Isten megszólal.

Nagypéntek annak az ünnepe, hogy Isten hallgat, hiszen minden hallgat
nagypénteken. Ja, hogy van földrengés, hogy halottak feltámadnak, hogy sötét-
ségbe borul minden, mintha éjszaka volna, de Isten mélyen hallgat, mert nagy-
péntek után következik húsvét. A húsvéti történetben itt van ez a fél mondat:

„az angyal pedig megszólalván...” — és ebből lehet hirdetni az örömhírt. El lehet mondani, hogy nem az asszonyok buzgóságán, igyekezetén és odaszánásán van a hangsúly, hanem azon, hogy Isten megszólal.

Nekünk ez az egyetlen reménységünk. Nekünk nem az az egyetlen reménységünk, hogy mi kik vagyunk, meg mit akarunk, hogyan jövünk Jézushoz, milyen vallásos életet élünk. A mi egyetlen boldogságunk az, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki megszólal, aki húsvét hajnalán odaküldi az angyalt mint mennyei követet, és elmondja azt, amit el kell mondania. Elmondja azt, ami rábízott, amiért küldetett. Azt mondja az asszonyoknak: „nincs itt, mert feltámadott.”

Úgy van ez, hogy ha az asszonyok buzgósága lett volna fontos, ha az asszonyoknak a Jézus iránti szeretete lett volna fontos, ha az odaszánás lett volna fontos, akkor az emberen lenne a hangsúly, de nem ezen van a hangsúly, hanem azon, hogy az Isten megszólalt. Ha csak azon lenne a hangsúly, hogy mit tesznek ezek az asszonyok húsvét reggelén, miért mennek a sírhoz, akkor meglátták volna az üres sírt, az elhengerített követ, meglátták volna a sírban az összehajtogatott ruhákat, kendőket — de nem tudtak volna félelemmel és nagy örömmel futni, mert bizonytalanságban lettek volna. Ezeknek az asszonyoknak nem látnia kellett, hanem hallani. Ezért szólal meg az Isten.

Mi egyébként semmit nem értünk Isten titkaiból. Egyébként az örök élet fényéből egy fénysugárt sem kaphatunk, ha Isten nem szólal meg. Erről szól az egész Szentírás. Mi egyébként az örök életet még kapizsgálni sem tudjuk, ha Isten nem szólal meg és nincs kijelentés. Nem a buzgóság a fontos, nem az odaszánás, nem az igyekezet, hanem a kijelentés. Az, hogy „így szól az Úr!”

Úgy, ahogy az ószövetségi próféták, amikor odaálltak a nép elé és azt mondták: így szól az Úr, és mondták akkor is, ha nekik az az üzenet az életükbe került, a hátratételükbe került. És csontjaikba rekesztett tűzként mást nem mondhattak, csak azt, amit Isten mondott, mert nekünk csak az a fontos, amit Isten mond, mert az ír és gyógyító erő számunkra. Mert az életnek beszéde számunkra, mert egyedül az hathatós és képes arra, hogy beleszóljon az életünkbe, ott rendet teremtsen, azt újjá tegye, és erővel, hatalommal töltsön el. Ezért ennek az igének a csodálatos üzenete, hogy annál a sírnál nem az fontos, hogy mit látnak, hanem az, hogy mit hallanak. Mert húsvét után különösen is igaz, hogy boldogok, akik nem látnak és hisznek. Nekik megadatott az, hogy még láthatnak is. De nem ez volt a döntő, hanem az, hogy hallottak. A hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által. Soha nem a vallásos buzgóság a döntő, hanem mindig Isten kijelentett igéjének a meghallása.

Pál apostol a Róma 10-ben olyan összefacsarodott szívvel tesz arról bizonyosságot, amikor népére, a zsidóságra gondol. Azt mondja: Isten iránt való buzgóság van bennünk, de ismeret nincs. Pál apostol azt mondja egyszer (kissé túlozva): az üdvösségemet odaadnám, ha az én népemnek be tudnám mutatni az én drága Krisztusomat, az én élő Uramat, akié vagyok, és akinek szolgálók.

Meg buzgóság van bennünk. Ó milyen borzasztó, mikor az emberben ez van, meg áldozathozatal, és odaszánás, de ismeret nélkül. A Krisztus felragyo-

gása nélkül. Vannak cselekedetek, érdemek, erények, jó tulajdonságok, de Krisztus nélküli buzgóság van bennük, de ismeret nincs. Hiába van bennünk buzgóság, ha nincs kijelentés. Ha Isten nem jelenti ki magát, ha Isten nem mutatkozik be: én vagyok... Ha Isten nem mondja nekünk azt, hogy én vagyok a te Urad, a te Megváltód, én vagyok az, aki veled beszélek. Akkor mi csak kapizsgáljuk: ki ez? Ki az, aki meggyógyított, aki elindított a hitnek az útján, míg be nem mutatkozik, hogy: én vagyok az, aki veled beszélek. Az Istennek szentje, megígért Messiása, elküldött Szabadítója. Az asszonyok ezt élik át először: van kijelentés a számukra.

Aztán nézzük, hogy ezt az örömhírt hogyan kellett vinniük. Az igében azt olvassuk: „És menjetek gyorsan”. Azért fontos ez, mert nekik nem lehetett leragadni ott a húsvéti sírnál. Tudjuk, hogy a tanítványok is egyszer le akartak ragadni. Azt mondják a Megdicsőülés hegyén: maradjunk itt. Építsünk itt három hajlékot. Ezek az asszonyok nem úgy gondolkoznak, hogy milyen jó lenne, ha itt lalnánk. Az angyal azt mondja: menjetek gyorsan és mondjátok el... Kapnak feladatot, célt, küldetést. Elmondja a címzettek: hova kell menniük, kikhez. És mivel kell menniük. Vezetést kapnak ezek az asszonyok, mert Isten kijelentése soha nem azért van csak, hogy Istent megismerjük, hanem azért, hogy miután megismerjük, szolgáljunk is neki örömmel.

Isten megismerése azért van, hogy én ismerjem Istent, bízzam benne, sőt rábízom magam egészen, és minden körülmények között engedelmeskedjem az Ő igéjének. Menjetek gyorsan... — ez azt jelentette, hogy ezzel az örömhírral nem lehetett késlekedni. Nem lehetett tétovázni.

Egy lelkipásztor, aki már hazament a menyeei hazába, evangelizációján halottam és megjegyeztem, bár még gyerek voltam: Jónás, aki nem Ninivébe ment, hanem Tarsisba futott az Úr elől, késlekedett az örömhírral, késlekedett az igével. A lelkész azt emelte ki, hogy Ninivében a Jónás küldése és az odaérkezése között hányan haltak meg, akik nem hallhatták meg ezt az ígét, hogy még 40 nap és elpusztul Ninive. Akik az Isten 40 napos kegyelmével és kegyelmi ultimátumával nem találkozhattak. Kiszámoltam, hogy egy akkora városban, mint Ninive, kb. napi 3 halottnak kellett lennie a statisztika szerint. Beszorozva ez annyi nappal, ahány nappal Jónás késlekedett. Ha csak egy ember is lenne... Mi azt énekeljük, hogy egy lélekért se érjen vádja téged, hogy te miattad nem látta meg Őt... — Itt nem egy ember volt, mert legalább napi 3-4 egy akkora városban, mint Ninive. Hányan vannak, akik nem hallották meg?

Amikor külmissziói nap volt a gyülekezetünkben és könny szökött a szemembe, amikor kivetítették, hogy a világnak mely részén vannak most misszionáriusok, hol hirdetik Isten ígét. Volt, ahol sűrűn voltak a pontok, volt, ahol egy pont sem volt. Igen, Uram, kiküldöd a hírnökeidet, adsz erőt onnan felül nekik, hogy veszni a pogányt se hagyják, szerteúzzék Sátán seregét. Azért, mert te jónak láttad. De vajon mi, nem késlekedünk, vajon mi odaérünk idejében?

Egyszer elmondtam a gyülekezetben, de megismétlem. Valaki egy beszélgetésben azt mondta: olyan jó, hogy engem egy pasaréti asszony szólított meg a munkahelyemen. Mert engem akkor akárki megszólít, oda mentem volna.

Milyen jó, hogy innen szólított meg valaki. És akkor elmondtam a gyülekezetnek: akik Istent nem ismerik, azok felé az a feladatunk és küldetésünk, hogy menjünk, de vigyázzatok, mert a döntő az: ki ér oda hamarabb. Ki teszi rá a vállára a kezét. Ki simogatja meg az arcát, ki ad neki zsebkendőt, hogy törölje le a könnyeit, vagy letörlöm én a könnyeidet. Ki ér oda hozzá hamarabb azzal, hogy Jézus Krisztus feltámadt, meghódította a félelmek királyát, megnyitván sírjának száját. Jézus él, mi is élünk, és nekem is Ő adott reménységet, új életet, bűnbocsánatot. Ki ér oda hamarabb?

Szégyellem magam, amikor én nem értem oda. Most, 26 évi szolgálat után is tudnék eseteket mondani, ahol meghalt úgy valaki, hogy nem értem oda, mert nem vettem komolyan: menj gyorsan. Az örömhírrrel nem lehet késlekedni.

A második: mit adunk tovább? Milyen hírt viszünk? Nekünk azt kell vinni: nincs itt, mert feltámadott. Az ige azt mondja: menjetek Galileába, ott meglátjátok Őt. Nekünk azt kell vinni: feltámadott. Ez most egyszerűen hangzik, ezt már sok-sok éve tudjuk, hogy feltámadott, de azt tudod-e, hogy mit jelent az: feltámadott?

Nekem ezen a húsvéton ez volt a második szó, ami felragyogott: mit jelent a feltámadás? Nem azt jelenti, amit régen magyaráztak, vagy amivel ma is etik az embereket: ez olyan, mint a természet, amikor télen lehullnak a levelek, a fák mintha meghalnának, és majd tavasszal elindul a rügyezés, virágzás. Tényleg csodálatos, gyönyörködünk benne. De ez nem feltámadás. A feltámadás az, amikor egy száraz ág, amelyikben nincs élet, kihajt. Az a feltámadás, amit most olvastunk a mai igében a Jób 19,25-ben. Amikor Jób azt mondja: tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. Vagyis azt mondja Jób, hogy amikor engem megrágnak a férgek, amikor por leszek, nem tudni, mennyi idő telik el, de tudom, az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. Ez a feltámadás.

A feltámadás azt jelenti: ott, ahol nincs reménység. Ahol nincs semmi élet. Ahogy az Ezékiel 37-ben olvassuk: ahol szárazak már a csontok is. És mégis, amikor Isten igéje beleszól, akkor a csontok egymáshoz illeszkednek, hús tevődik rájuk, bőr fogja össze őket, és Isten Lelke pedig életet lehet belé. — ez a feltámadás. Ott, ahol te azt mondod: nincs remény. Ahol te azt mondod: végünk van. Ahol azt mondod: a mi házasságunkat már nem lehet helyrehozni. — Az a feltámadás, amikor mégis helyrejön. Az az Isten munkája, az Isten igéje. A többi csak megújulás. A természet nem hal meg télen, a fák nem halottak télen sem, csak éppen visszafogják a nedvkeringést, stb. Újjáéled a természet. De a feltámadás az, amikor nincs remény, és mégis az Úr szavára van remény és van tovább.

Mit jelent, hogy „feltámadott”, ez az egyetlen szó? Azt jelenti, hogy Isten pecsétet tett minden hívő megkegyelmezési iratára. A Jézus Krisztus által benyújtott kegyelmi kérvényre, amelyet nagypénteken benyújtott, húsvétkor Isten rátette a pecsétet. Ezért nem lehet a kettőt elválasztani egymástól. Nagypénteken megtörtént az aláírás Jézus Krisztus részéről, húsvétkor megtörténik a pecsételés az Atya részéről. Ezért mondja a Római levél, hogy meghalt a

mi bűneinkért, feltámadott a mi megigazulásunkért. Ezt a mi dogmatikánk úgy mondja: Jézus Krisztus megszerezte nekünk az üdvösséget nagypénteken, húsvétkor meg nekünk adta.

A feltámadás azt jelenti, hogy Isten ratifikálta a nagy békeszerződést, mert nem maradt a halálban a juhok nagy Pásztora, és ez nem maradhat titokban. Az, hogy menjete, mondjátok el — azt jelenti, hogy nem maradhat titokban. El kell mondani, hogy a harmadik napon feltámadt. Ebben is Isten csodáját lehet látni.

Gondolatok arra, hogy miért pont a harmadik napon? Miért nem azonnal? Mert a Bibliában a feltámadási történetek sokfélék. Van olyan, hogy valakinek ki sem húl a teste, mint Eutikus. Van olyan, akinek kihúll, mint Dorkás, van olyan, aki már oszlásnak indul, mint Lázár. Van olyan, aki már por... Jézus Krisztus a harmadik napon. Tudjátok miért? Azért, mert ennek az a jelentése, hogy ez elég hosszú idő volt ahhoz, hogy bizonyos legyen, hogy Ő meghalt, de elég rövid idő ahhoz, hogy a 16. zsoltár igéje beteljesedjék: „Nem hagyod, hogy a te szented rothadást lásson.” Ez az Isten bölcsessége. Elég hosszú idő ahhoz, hogy bizonyosan meghalt, és elég rövid idő ahhoz, hogy teste ne induljon rothadásnak.

Végül: Kiknek viszik az örömhírt? Láttuk, hogy kik viszik, láttuk, hogy mit visznek. Most kiknek viszik? — Mondjátok meg a tanítványoknak és Péternek (Márknál ezt is olvassuk: és Péternek). Kiknek vigyék az evangéliumot? Nem azt mondja az angyal: Poncius Pilátusnak, nem a római katonáknak, nem azt mondja: azoknak, akik kivégezték, hadd lássák meg, hogy csalódtak, nem jött be nekik, amit terveztek. Mondjátok meg a tanítványoknak és Péternek — ennek a látásom szerint két jelentése van.

Az egyik: itt az a döntő, hogy nem az a baj, hogy a világ nem ismeri Krisztus feltámadását, hanem az a baj, ha az Övéi sem tudnak vele mit kezdeni. Nem az a baj, hogy Poncius Pilátus meg a római hatalom, meg a világ nem tudja, hogy most húsvét van, hanem az a baj, ha azok sem tudják, akik meg vannak keresztelve, akik konfirmáltak és fehér ruhában mondták el: hisszük és valljuk, hogy Jézus az egyetlen közbenjáró Isten és emberek között. Az a baj, hogy azok sem hiszik, akik talán szolgálatban vannak. Találkoztam olyan presbiterekkel, miután a 31. húsvéton hirdettem az igét, aki azt mondta az istentisztelet után: nem jött még onnan vissza senki. Na, ez a baj. Nem az a baj, hogy mit mond a média, hogy mi van a TV-ben, mit üzen a rádió. A baj, hogy az Övéi: te és én... Mondjátok meg a tanítványoknak és Péternek... ez azt jelenti, hogy az a baj, hogy te is kételkedsz, te sem tudsz azzal mit kezdeni, hogy mi van, ha meghalok, ha a kezembe adják a zárójelentést, ha odaadom valakinek, aki a latin írást el tudja olvasni... Az a baj, hogy te is elkeseredsz. Te sem látod: hogy Jézus él, mi is élünk, a haláltól nem félünk. Ezért azt mondja az Úr: mondjátok meg a tanítványoknak és Péternek.

A második üzenete ennek az igerésznek az: azért nekik, mert ők vannak a legjobban elkeseredve. Mindig azokhoz kell vinni a húsvéti örömhírt, akik a legjobban el vannak keseredve, akik a leggyengébbek.

A lelkipásztorok, én is, szolgálatom alatt kaptunk olyan megjegyzést, hogy miért ezzel vagy azzal foglalkozunk annyit? Mondták ezt, úgymond, nagy hívők. Azért, mert ők a gyengébbek. A gyengébbel mindig többet kell foglalkozni. Jézus azt mondja: mondjátok meg a tanítványoknak és Péternek. Nemcsak az a baj, hogy ők kételkednek, hanem hogy ők vannak elkeseredve. A húsvéti evangélium azért szól minden elkeseredettnek, minden örömtelennek, minden sírónak, gyászolóknak. A héten is három család temette el szerettét. Amikor ott álltunk, láttuk a hamvakat, akkor a szívünkben mégis bizonyos lehet, hogy a mi Megváltónk él. Mondjátok meg a gyászolóknak, a haldoklóknak, a betegeknek, a békétleneknek, a haragban lévőknek: Jézus él, Ő a mi életünk.

Éppen ezért a ma kérdése az, hogy vajon meggyőződte-e te az ügyről? Egyik helyen azt mondja Isten igéje, hogy aki meggyőződött az ügyről, az beszélhet. Meggyőződni az ügyről pedig csak úgy lehet, hogy hallasz és hiszel, nem úgy, hogy látsz. Az Tamásnak megadatott annakidején, de ő is leborult, mielőtt Jézushoz ért volna: én Uram, és én Istenem. Meggyőződte az ügyről? A másik: Beszél-e, milyen hírt viszel. Van, akik a rossz híreket szeretik vinni, van, akik a pletykát, de ezt a hírt viszed-e?

Az orvosi rendelőben ültem, de olyan jó volt látni, hogy minden székre egy bibliai traktatus volt letéve, hogy akik várnak, olvashassanak. Azért volt jó, mert tovább lehet adni. Találjuk meg hogyan, kikhez, hogy mit, azt nem kell, mert azt Isten megmondja nekünk. Nem a magunkét kell adni. Magunktól nem is tudnánk mondani semmit, csak azt, ami ránk bízott.

Az angyal ezzel fejezi be és én is ezzel fejezem be: Íme megmondtam nektek. Ez azt jelenti: továbbadtam, ami rám bízott, amivel Isten megbízott. Megszólaltam: íme megmondatott nektek. Sem többet, sem kevesebbet, csak ami rám bízott. Ha mi mindig azt vinnénk, ami ránk bízott, akkor kivirulna a száraz ág. Akkor a vak koldus látni fog, a néma beszélni, és akkor halottak támadnak. Nem olyan értelemben, hogy kimegyünk a Farkasrétre, és megnyílnak a sírok. De olyan halottak, akik halottak bűneikben, vétkeikben, tudatlanságukban, és akkor lesz feltámadás, mert felragyog a Krisztus.

Menjete gyorsan... Nem kell itt maradnunk. Nem kell itt a templomban állandóan ülnünk, hanem miután vettük, mondanunk kell tovább, hogy igaz legyen az ének: Rajtam keresztül áradj, Uram, ragyogjon fényed szerte, hogy általam sok-sok árva szív békéjét benned meglelje.

A 185. dicséretet énekeljük örömmel, hálával a szívünkben, meggyőződéssel és hittel: Krisztus feltámadott, kit halál elragadott.

Krisztus feltámadott, Kit halál elragadott;
Örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk, Alleluja!
Ha ő fel nem támad, Nincs többé bűnbocsánat,
De él, ezért szent nevét, Zengjük ő dicséretét, Alleluja!
Alleluja, Alleluja! Alleluja!
Örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk. Alleluja!

Imádkozzunk!

Bár te lennél a vigaszunk, Úr Jézus Krisztus. Bár csak vallanánk, hogy mind életünkben, mind halálunkban egyetlen egy vigasztalásunk az, hogy a tied vagyunk, hozzád tartozunk, veled vagyunk közösségben, beléd oltattunk, belőled táplálkozunk, és te általad élünk gyümölcsöző életet.

Köszönjük, hogy mindez azért lehet valóság, mert feltámadtál és élsz, mert eleget tettél Isten igazságának, mert kifizetted a váltságdíjat. És bennünket az ördög terhes fogságából híven feloldoztál, a bűnnek kemény igájából szabadságra hoztál, és ezért olyan vigasztalást adtál nekünk, ami nemcsak e földi létben, hanem az örökkévalóságban is vigasztalás életben és halálban egyaránt.

Bocsásd meg, ha sokszor úgy járunk, mint akik vigasztalhatatlanok vagyunk. Bocsásd meg, ha sokszor vagyunk szomorúak, levertek. Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor sírunk, ahelyett, hogy nevetnénk. Bocsásd meg, hogy hallgatunk ott, ahol szólnunk kellene az örömhírt, hogy Jézus él. És ez látszik rajtunk, a mosolyunkon, a derünkön, az egész munkánkon, a kapcsolatainkon, a családi életünkön, a munkahelyi kapcsolatokon. Bocsásd meg, Úr Jézus, hogy nem mindig van így.

Köszönjük, ha hozzád tartozunk, mindig új erőt adsz, új kegyelmi fényt árasztasz reánk, és világosságodban járhatunk. Szeretettel tanácsolsz, jobboldal igazgatsz bennünket, és igéd mécses az ösvényünkön.

Köszönjük, hogy megáldod gyülekezetünket húsvét ünnepén, benne a kicsinyeket, nagyokat, felnőtteket, öregeket, fiatalokat, konfirmáltakat, akik most vesznek először úrvacsorát. Megáldod a betegeket, akár itt vannak, akár lélekben vannak köztünk. És megáldod a gyászolókat, akik a héten szeretteiktől búcsúztak. Adj nekik élő reménységet, és nekünk mindannyiunknak, Urunk, hogy a te szíveden pihenjünk el, mert így halni jó halál. Akkor boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.

Ez a mi reménységünk, Urunk, hogy te vagy az üdvösség és az örök élet. Köszönjük ezt neked.

Ámen.

356. dicséret

1. Felvirradt áldott szép napunk, Ma teljes szívvel vigadunk,
Ma győz a Krisztus, és ha int, Rab lesz sok ellensége mind. Halléluja!
2. Az ősi kígyót, bűnt, halált, Kínt, poklot, szenvedés jaját
Legyőzte Jézus, Mesterünk, Ki most feltámadott nekünk. Halléluja!
3. Az élet győz, a mord halál A prédát visszaadta már,
Nagy úrságának vége lett, Krisztus hozott új életet. Halléluja!
4. A nap s a föld s minden, mi él, Ma bút örömmel felcserél,
Mert a világnak zsarnoka Nem kelhet többé fel soha. Halléluja!
5. Mi is éljünk vigadva hát, Daloljunk szép halléluját,
Hadd zengje Krisztust énekünk, Ki sírból feltámadt nekünk! Halléluja!